

Notes breus

FOCS

Fa uns quants dies que flamegen les nostres serres. Amb aquestes paraules no fem una metàfora, Ens referim al fet material dels incendis que sovintegen per les muntanyes de les nostres comarques. Són clars els dies en què no erem un bosc o altre, quan no n'hi ha dos a la vegada que estan dominats per les flames. Passa aquest istiu el mateix, més o menys agreujat que el que passa quasi cada any: les calors fortes coincideixen amb la crema de la boscúria. No creiem, però, que hom hagi de cercar en les calors l'origen de tots els incendis. Fem remarcar només la fatal coincidència.

No han passat gaires anys del dia que el gran escriptor Joaquim Ruyra escriví les seves elegies davant els malvestats de les muntanyes gironines. Ací els incendis no tenen un sentit tan tràgic; ací la cobdícia ha deixat quasi bé despullades les muntanyes. Els boscos no són molt nombrosos. No vol dir això, però, que les conseqüències no siguin funestes i que hom hagi d'arronçar les espatlles en contemplar els estralls de l'adversitat. Els focs de les muntanyes tarragonines també ocasionen perjudicis; les flames que llancen els pins i les alzines també causen una sensació de por, i quan el bosc resta arresat per la catàstrofe, també hom sent el plor impotent que esgarrapa la gorja.

No som insensibles als resultats de la devastació. Tampoc no hem d'ésser-ho als seus orígens. Els focs boscos que resten cal conservar-los i l'home encara pot fer-hi alguna cosa. S'ha fet bastant per la repoblació forestal, però no s'ha fet res i si s'ha fet no ha estat prou eficaç, per la conservació de la boscúria. Els accidents fortuïts que acaben fatalment amb incendi es registren massa sovint. L'incendiari no existeix, però el descuidat, el distret, no n'és a voltes alié a la provocació del desastre. Un ramat que passa, un manat de brossa que es crema, un arrog que es cou és l'autor moltes vegades del crim que imputem a la fatalitat.

No tot han d'ésser planys davant del bosc que crema. Una mica d'amor pels arbres i un xic de vigilància també hi són indispensables.

XEIX

Es prematur parlar de nous partits

Es prematur parlar de la constitució de nous partits, a Catalunya i a Espanya. Fins que s'hagi aprovat la Constitució de l'Estat Espanyol, i l'Estatut de Catalunya, no es dibuixarà la constitució de cap nou partit espanyol ni català. Perquè depèn de les directrius orgàniques o estatutàries alludides, per a buidar en elles o crear al marge de les mateixes, pels inadaptats i rebels, les organitzacions polítiques. Puix ara estem com dins una nebulosa política, on els contorns dels partits són imprecisos i llur fisonomia vaga, perquè encara s'ha de tancar el cicle revolucionari obert amb l'enderrocament de la monarquia i la proclamació de la República. Estem encara dins el període revolucionari o preconstituent que és el mateix, on les forces revolucionàries es confonen en interès de la República, en un feix poc destriable, políticament, amb excepció d'aquells partits que, com el socialista, tenen una personalitat ben acuciada i distinta.

Cert que en aquest conjunt una mica caòtic es destaquen matisos i el desplaçament de forces que dibuixen la posició futura de llurs components, però això no és prou per a poguer dir els partits que hi haurà a Espanya i a Catalunya que es disputaran el governament del país. A Espanya, potser el partit que constitueix la concreció feliç d'un clar esdevenidor polític és el radical-socialista, però al seu costat hi ha el radical i Acció Republicana, units en l'Aliança Republicana, que no se sap ben bé què seran dintre la República, si partits de dreta, d'esquerra o de centre, perquè les declaracions de Lerroux d'una part, i les d'Azayna, per altra, no lliguen gaire, i les del primer sembla que vagin encaminades a l'aglutinament de forces socialment conservadores. A Catalunya, fins ara, la posició més clara, és la de l'Esquerra Republicana, que té un contingut ideològic, un programa i uns homes que el serveixen amb entusiasme, si bé en les nostres pròpies files hi ha matisos i actuacions personals que poden derivar vers la integració d'altres partits o la constitució d'algun de nou. Però cal dir, amb tot, que l'Esquerra Republicana,

amb escissions o sense, persistirà, si hi cap, encara més cohesionada, puix constitueix el resum i compendi de les aspiracions dels esquerrans del nostre temps, l'armònica concreció dels ideals liberals i democràtics i socialitzants.

Per contra, és molt fosc l'esdevenidor dels altres partits catalans, o ombres de partits que encara pullulen mercès a l'aparell de llurs organitzacions esquelètiques, òrgans en la premsa i homes dirigents que no es resignen a l'ostracisme. No sabem què serà de la Lliga o ex-Lliga, ni d'Acció Catalana o el partit Catalanista Republicà. Aquests partits han quedat exhaustes, desarborats completament, parlant en termes nàutics, és a dir, sense bandera, sense guiatge, sense res, en una paraula, d'allò que constitueix la raó d'existència d'un partit. I el que diem d'aquests partits, podem dir-ho també d'altres, encara menys importants en nombre o força aglutinant d'opinió ciutadana, organitzacions esporàdiques i fragmentàries disperses per Catalunya.

Això explica la desorientació actual en aquells medis polítics assenyalats, llur nerviosisme i sortides de to contra l'Esquerra i els seus homes, contra Macià, no respectant sisquera la personalitat del President de la Generalitat, de qui avui encarna la representació més alta de Catalunya. "La Veu de Catalunya", "La Publicitat", "La Nau", òrgans d'aquells partits alludits, en liquidació, i els seus confreres de les comarques, reflexen d'una manera indubitable aquell estat d'esperit turturat a què ens hem referit de llurs inspiradors. Aquests periòdics fan o intenten fer prossèlits a base del descrèdit de l'Esquerra i dels seus homes, perquè no tenen on anar especular, puix l'Esquerra dona la sensació d'haver-se conquistat l'adhésió unànime del poble, i això els té desencoratjats. Aprofiten qualsevol incident per tal d'enfondir en les escissions reals o aparents que en l'Esquerra es puguin produir, per veure si s'adserinen al dissident o grup de dissidents, arribant en aquesta tasca innocent a extrems d'una alta comicitat com aquells en què incorre "La Nau", a propòsit de la real o aparent dissi-

dència de Marcellí Domingo, a qui dedica, des de que tingué notícia del succès, la més preferent i solícita atenció amb ressenyes d'actes, declaracions, propòsits, etc.

No volem qualificar aquest espectacle de denigrant, perquè ens sembla massa cru, i, encara, en el fons hi veiem un joc pueril i, per tant, innocent, com ho qualifiquem més amunt. Però sí que ens complavem en assenyalar el fet com a simptomàtic de l'actual desorientació política entre els partits i els polítics fracassats de la nostra terra; fet que corre parelles amb aquell altre de la nostra premsa local que es dedica a fer el panegíric i el reclam polític a un home representatiu d'una política oposada a la que representen aquells òrgans en la premsa. Són, tots aquests, símptomes evidents de descomposició política, de liquidació d'uns partits i organitzacions polítiques manades a desaparèixer per la força incontrastable dels fets històrics que obren nous horitzons a la vida i desenvolupament dels pobles. Per això aquests homes i aquests partits, més que la labor negativa que fan, haurien de dedicar la seva atenció i el seu seny a orientar-se políticament, a enquadrar llurs forces i dirigir-les per camins d'eficàcia i rendiment polític, adaptant-se al nou medi o propugnant per llur renovació, o dissolentse definitivament si només han d'ésser un destorb o petit entrebanc polític sense profit per al país.

La política i la premsa

Copiem de "La Rambla":

"El Noticiero Universal", tan "noticiero" i tan universal com sempre, va publicar una notícia almenys curiosa entre la informació de l'arribada a Madrid del senyor Macià. Va dir que el nostre amic Terradelles, secretari del President, havia tret una pistola contra un grup que pretenia xiular.

La cosa era fantàstica. Terradelles la va desmentir, la Generalitat també, i "El Noticiero" va acullir el desmentiment. Tot plegat res, dones."

El nostre fraternal confrere "Les Circumstàncies", donava la mateixa versió que "El Noticiero", en el número del dissabte, però, a l'inversa del diari barceloní, no s'ha servit encara rectificar-la.